



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v **právní věci žalobce: „X“, se sídlem „X“, právně zast. JUDr. Václavem Bubeníkem, advokátem, se sídlem Cihlářova čp. 4, 571 01 Moravská Třebová, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, č.j. KrÚ 35719/2015/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, ze dne 3.6.2015, č.j. KrÚ 35719/2015/ODSH/13, se **zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce JUDr. Václava Bubeníka, advokáta, náklady řízení ve výši 10.989 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím uvedeným ve výroku tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Polička, odboru dopravy, ze dne 25.3.2015, č.j. MP/06596/2015/OD/RK, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to pro porušení ust. § 10 citovaného zákona. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky „X“, tovární značky ŠKODA, jednal v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu, když dne 2.12.2014 v 15,32 hod., v Poličce, na ulici Palackého nám., nezjištěný řidič uvedené vozidlo zaparkoval v rozporu s dopravní značkou č. IP 13 c (parkoviště s parkovacím automatem), a to bez platného parkovacího lístku či

parkovací karty. Za tento správní delikt byla žalobci podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Rovněž mu byla podle § 79 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) ve spojení s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky MV č. 525/2005 Sb., uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž žaloba byla podána ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. včas.

Žalobní body:

Žalobce předně namítá, že rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno, neboť dne 10.12.2014 mu byla do datové schránky doručena „*Výzva k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích*“, s datem 9.12.2014, čímž byl žalobce vyzván k uhrazení částky 1.000 Kč do 15 kalendářních dnů ode dne doručení této výzvy. Žalobce tvrdí, že uvedenou částku uhradil dne 28.12.2014 příkazem České spořitelně, a.s., která vedla účet žalobce, přičemž transakce byla provedena dne 28.12.2014. Žalobce poukazuje na to, že jeho účet je veden u téhož bankovního ústavu jako účet, na který měla být částka poukázána, tedy podle § 111 zák. č. 284/2009 Sb., o platebním styku, musela být částka k dispozici příjemci platby, téhož dne, nejpozději dne následujícího. Žalobce poukázal na doklad „*Historie transakcí České spořitelny*“ z daného období, podle kterého byla platba zaúčtována a provedena dne 28.12.2014. To nebylo správním orgánem nijak rozporováno. Žalobce pak tvrdí, že 15denní lhůta k uhrazení částky 1.000 Kč začala plynout 10.12.2014, přičemž konec této lhůty připadl na 25.12.2014, avšak tento den je podle § 2 zákona č. 245/2000 Sb. o státních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu (dále jen „zákon o státních svátcích“), tzv. ostatním svátkem, stejně jako následující den 26.12.2014. Den 27.12.2014 připadl na sobotu a den 28.12.2014 na neděli. Tudíž nejbližším pracovním dnem po dni, na který připadl poslední den lhůty, byl den 29.12.2014 – pondělí. Proto žalobce tvrdí, že platba byla provedena včas. Jestliže žalovaný tvrdí, že takto stanovená lhůta měla být posuzována podle zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), a to konkrétně podle ust. § 166 odst. 1 písm. a) daňového řádu, pak podle žalobce mělo být na počítání času aplikováno ust. § 33 odst. 4 daňového řádu, podle kterého připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu kratší než jeden den. Mimo to žalobce poukázal na nutnost jednoty právního řádu v otázce počítání lhůt, jak vyplynulo zejména z nálezu Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 33/97 ze dne 17.12.1997. Krom toho poukazuje žalobce na to, že právní úprava je shodná jak u hmotněprávních, tak procesněprávních předpisů (§ 122 odst. 3 zák. č. 140/1964 Sb. občanského zákoníku a § 607 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku; § 57 odst. 2 věta druhá zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, § 60 odst. 3 zák. č. 141/1961 Sb., trestního řádu, § 40 odst. 1 písm. c/ zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, § 40 odst. 3 s.ř.s.). Žalobce trval na tom, že jestliže uhradil určenou částku včas, pak měla být podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, věc odložena bez dalších procesních úkonů, a proto je namístě zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodné okolnosti projednávané věci:

Výzva k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 9.12.2014 byla doručena do datové schránky žalobce dne 10.12.2014. V této výzvě je

datum splatnosti k zaplacení peněžitě částky ve výši 1.000 Kč určeno takto: „*Určená částka je splatná do 15 kalendářních dnů ode dne doručení této výzvy...*“ Dále je ve správním spise založeno „*Oznámení o neprovedené úhradě*“ ze dne 6.1.2015, ze kterého se podává, že výše uvedená platba nebyla na účet města Poličky ke dni splatnosti připsána. Proti tomu v „*Oznámení o neprovedené úhradě*“ ze dne 10.3.2015 je uvedeno, že do termínu splatnosti nebyla platba na účet města Poličky připsána a dále, že byla připsána dne 28.12.2014, byla však vrácena zpět na účet odesílatele dne 5.1.2015 se stejným variabilním symbolem. Z historie transakcí služby Business 24 České spořitelny zobrazené pro číslo účtu žalobce bylo zjištěno, je rovněž založeno ve správním spise, že žalobce zadal příkaz k úhradě prostřednictvím služby Business 24 dne 28.12.2014 a dne 5.1.2015 mu tato platba byla vrácena na tentýž účet. Jednalo se o platbu ve výši 1.000 Kč. Porovnáním čísla účtu na výzvě, a čísla účtu na historii transakcí je zjevné, že se jednalo o tentýž účet, na který žalobce odeslal 1.000 Kč včetně toho, že uvedl variabilní symbol tak, jak bylo požadováno na výzvě jemu doručené. Dne 16.3.2015 se konalo ústní jednání o správním deliktu podle § 125f odst. 1 silničního zákona, přičemž žalobce uplatnil námitku včasné uhrazené platby.

Dne 25.3.2015 pak správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č.j. MP/06596/2015/OD/RK, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání shora uvedeného správního deliktu a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč a dále povinnost k paušální náhradě nákladů správního řízení. Správní orgán prvního stupně přitom svoji úvahu o tom, že platba nebyla uhrazena včas, a tudíž bylo v souladu se zákonem, pokud byla vrácena, odůvodnil odkazem na ust. § 605 odst. 2 občanského zákoníku, podle kterého u hmotněprávní lhůty platí, že právo musí být vykonáno či uplatněno před jejím skončením. Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním, v němž opětovně uplatnil námitku, že posledním dnem lhůty byl den 29.12.2014, tedy pondělí, a zdůraznil, že platba byla provedena a zaúčtována 28.12.2014, tedy že nejpozději musela být připsána dne 29.12.2014. Jak již uvedeno, je obsahem správního spisu prokázáno, že platba byla připsána dne 28.12.2014. Žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil s tím, že správní orgán prvního stupně v souladu s ust. § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, vrátil provozovateli vozidla uhrazenou částku a v souladu s cit. zákonem následně zahájil řízení o správním deliktu. Pokud jde o počítání lhůty k úhradě dané částky, poukázal žalovaný na to, že lhůta neměla být počítána podle občanského zákoníku, nýbrž že měla být počítána podle daňového řádu, a to podle § 166 odst. 1 písm. a) daňového řádu, přičemž vycházel z toho, že platba měla být uhrazena dne 25.12.2014, a to i přesto, že se jednalo o svátek, jelikož den splatnosti definovaný daňovým řádem nemá dle žalovaného obdobná ustanovení jako správní řád či občanský zákoník pro počítání lhůt. Je tedy zjevné, že žalovaný přehlédl ustanovení § 33 odst. 4 daňového řádu, jak bude rozvedeno níže.

Pokud jde o vyjádření žalovaného, které tento podal až po odročení jednání za účelem vyhlášení rozsudku a v němž zastával názor, že se nejednalo o počítání lhůt, nýbrž o den splatnosti, a v němž dále uvedl, že transakce byla provedena následující bankovní pracovní den, tj. 29.12.2014, tak tento názor se míjí s obsahem správního spisu, jímž bylo prokázáno, že částka byla připsána dne 28.12.2014. Krajský soud na okraj poznamenává, že žalovaný odkazoval na ust. § 8 odst. 2 písm. a) zákona o platebním styku, přičemž toto ustanovení míří na převody mezi různými bankovními institucemi, ovšem v dané věci bylo na místě poukázat na ust. § 111, neboť se jednalo, jak v případě žalobce, tak v případě správního orgánu prvního stupně, o tentýž peněžní ústav, a to Českou spořitelnu. V ust. § 111 zákona o platebním styku, je uvedeno, že v takovém případě musí být částka platební transakce připsána na platební účet příjemce nejpozději na konci dne, v němž nastal okamžik přijetí příkazu. Tedy uvedené je plně v souladu s tím, že, příkaz byl zadán dne 28.12.2014 a současně byla platba tentýž den v rámci jednoho peněžního ústavu připsána na účet příjemce, jak bylo prokázáno.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí v souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.r.s., po veřejném projednání věci.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud jsou splněny podmínky uvedené v § 125h odst. 1 písm. a), b), c).

Podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, určená částka se stanoví ve stejné výši jako pokuta v blokovém řízení a podle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu, je splatná ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení výzvy, přičemž podle odst. 4 téhož zákonného ustanovení musí výzva obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle § 125h odst. 6 a 7 citovaného zákona.

Podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odst. 1.

Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který ho vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku podle odst. 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odst. 1.

Podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla.

Podle § 125h odst. 8 zákona o silničním provozu, určená částka je příjmem obce, jejíž obecní úřad vyzval provozovatele vozidla k uhrazení určené částky.

Z uvedených právních úprav vyplývá, že určená částka je podle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu splatná do 15 dnů ode dne doručení výzvy. Je přitom zjevné, že se jedná o stanovení lhůty k provedení úhrady, která musí být provedena nejpozději v den splatnosti. Určená částka je příjmem obce. Není-li však tato částka uhrazena ke dni splatnosti, pak ji obecní úřad bezodkladně vrátí provozovateli vozidla. Zákon o silničním provozu však nestanoví, podle kterého procesního předpisu je třeba postupovat při evidenci uhrazené částky. Z ust. § 125f a násl. zákona o silničním provozu, je přitom nutno dovodit, že se nejedná o správní řízení, nýbrž se jedná o činnost před případným zahájením řízení o

přestupku nebo o správním deliktu. Obecně ve vztahu ke správnímu řízení i k činnostem předcházejícím zahájení řízení z moci úřední je procesním předpisem správní řád. Jak však z obsahu správního řádu vyplývá, ten zvláštní ustanovení o správě peněžitých částek uvedeného typu žádné ustanovení neobsahuje.

Pokud jde o užití daňového řádu ve vztahu ke správnímu řádu, to se plně předpokládá u hlavy páté, části třetí daňového řádu, nadepsané jako „*Placení daní*,“ jak mj. vyplývá z komentáře ke správnímu řádu: Potěšil, L. et al.: Správní řád. Komentář. 1. vydání., Praha: C.H.BECK, 2015, str. 524. Uvedené použití daňového řádu lze dovodit rovněž z obecných ustanovení daňového řádu, a to konkrétně z ust. § 2 daňového řádu, které upravuje předmět správy daní, když podle § 2 odst. 1 daňového řádu, jsou předmětem správy daní daně, které jsou příjmem veřejného rozpočtu nebo snížením příjmu veřejného rozpočtu. Podle § 2 odst. 2 písm. b) daňového řádu, je přitom veřejným rozpočtem rovněž rozpočet územního samosprávného celku, tedy pochopitelně i obce s rozšířenou působností. Podle § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu, se potom daní pro účely daňového řádu rozumí peněžitá plnění v rámci dělené správy. Dělenou správou se rozumí jednak tzv. dělená správa procesní a jednak tzv. dělená správa věcná (kompetenční). Při dělené správě procesní jde o to, že při ukládání povinnosti k peněžitému plnění se postupuje podle speciálního zákona a při správě placení uložené povinnosti se postupuje podle daňového řádu, přičemž tyto činnosti vykonává v rámci výkonu veřejné moci též správní orgán. Při dělené správě věcné jde o situaci, kdy uložení povinnosti k peněžitému plnění přísluší speciálnímu správnímu orgánu podle speciálního právního předpisu, zatímco správa či její část (typicky vymáhání peněžitého plnění) je svěřena obecnému správci daně.

Podle ust. § 161 odst. 1 daňového řádu, k dělené správě (procesní) dochází, je-li rozhodnutím orgánu veřejné moci, který není správcem daně, vydaným při výkonu veřejné moci uložena platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu a postupuje-li se při jeho placení podle tohoto zákona nebo podle jeho jednotlivých ustanovení. To platí i tehdy, pokud vznikla platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu přímo ze zákona bez vydání rozhodnutí. Jak vyplývá z důvodové zprávy, a to z části důvodové zprávy k ust. § 161 daňového řádu, měl zákonodárce zařazením tohoto ustanovení na mysli hrazení zejména různých pokut, pokud jsou ukládány na základě speciálních zákonů. Podle komentáře obsaženého v Baxa, J. et al.: Daňový řád, komentář. II. díl, Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, str. 991, bod 2 „*Význam dělené správy tkví v tom, že rozšiřuje použitelnost procesní úpravy soustředěné v daňovém řádu na peněžitá plnění, která sama o sobě nemají povahu daně a nejsou ukládána daňovým zákonem nebo na základě daňového zákona. Rozšiřuje se tak okruh orgánů, které získávají postavení správce daně, ale též okruh osob zúčastněných na správě daní. Výhodou této koncepce je aplikace jednotného postupu pro inkaso peněžitých plnění určených do veřejných rozpočtů, a s tím související kompatibilita jednotlivých procesů.*“ Dále je v tomto komentáři na str. 992 bod 10 uvedeno: „*K tomu, aby mohlo dojít k aplikaci dělené správy, je nutné, aby příslušná právní úprava, která upravuje ukládání určitého peněžitého plnění, obsahovala ustanovení, kterým se k tomuto režimu přihlásí. To znamená, předpokládá se, že v jednotlivých procesních předpisech bude odkaz na použití procesní úpravy daňového řádu. Příkladem takového ustanovení je § 106 odst. 3 správního řádu, podle něhož k exekuci vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní. Vzhledem k tomu, že správní řád je obecným procesním předpisem pro širokou škálu zákonů, pokrývá toto ustanovení drtivou většinu případů, kdy dochází k dělené správě.*“ Z uvedeného komentáře, ale rovněž ze zařazení ust. § 106 správního řádu, do hlavy XI. správního řádu (Exekuce), je zjevné, že se tato úprava výslovně vztahuje na exekuce. Nicméně nelze připustit, aby se činnost podle

§ 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, která je výkonem veřejné moci, avšak nejedná se přitom o exekuci ani o vydání rozhodnutí (jak předpokládá § 161 odst. 1 daňového řádu), ocitla v otázce počítání lhůt v právním vakuu. Tedy, byť se dle názoru krajského soudu nejedná o dělenou správu ve smyslu ust. § 161 daňového řádu (nejsou splněny podmínky tam uvedené - správní řízení, vydání rozhodnutí), je pomocí analogie ust. § 106 odst. 3 správního řádu, nutno dovodit použití daňového řádu, neboť se jedná o peněžité plnění, které bylo uloženo na základě zákona při výkonu veřejné moci k tomu zmocněným orgánem, přičemž v případě dobrovolné a včasné úhrady se jedná o příjem do veřejného rozpočtu, kterým je konkrétně rozpočet dané obce. Pak je tedy nanejvýš racionální v zájmu jednoty právního řádu, aby lhůta k peněžitému plnění byla počítána podle ustanovení, která jsou obsažena právě v daňovém řádu, tedy podle ustanovení 166 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 33 odst. 2, 4 daňového řádu, které svým účelem dopadá na nejbližše podobné případy.

Jak žalovaný sám uvedl, postupoval podle § 166 odst. 1 písm. a) daňového řádu, podle kterého se za den platby považuje, u platby která byla prováděna poskytovatelem platebních služeb nebo provozovatelem poštovních služeb, den, kdy byla připsána na účet správce daně. Podle tohoto ustanovení je tedy rozhodný den, kdy byla částka připsána na účet správce daně. Obsahem správního spisu bylo přitom prokázáno, že částka byla připsána dne 28.12.2014, což byla neděle. Vzhledem k tomu, že daňový řád obsahuje i ustanovení o počítání času ve vztahu ke lhůtám, je zapotřebí se tímto ustanovením rovněž řídit. Jedná se o ustanovení § 33 odst. 2 daňového řádu, podle kterého lhůta stanovená podle dní počíná běžet dnem, který následuje po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty. V daném případě byla výzvy doručena 10.12.2014, tedy lhůta začala běžet dne 11.12.2014 a poslední den lhůty připadl na den 25.12.2014, což byl svátek podle ust. § 2 zákona o státních svátcích - 1. svátek vánoční. Podle § 33 odst. 4 daňového řádu, přitom připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližše následující pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu kratší než jeden den. Je tedy zjevné, že podle § 33 odst. 4 daňového řádu, taková lhůta, jejíž poslední den připadl na svátek, se prodlužuje až do konce prvního následujícího pracovního dne, kterým bylo v daném případě pondělí 29.12.2014. Vzhledem k tomu, že částka byla uhrazena dne 28.12.2014, tedy připsána na účet příjemce platby, pak bylo peněžité plnění uhrazeno včas.

Jak je stanoveno ve shora citovaném komentáři k daňovému řádu - Baxa, J. et al.: Daňový řád, komentář. II. díl, Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, str. 190 bod 11, pravidla týkající se počítání času, včetně ustanovení o konci běhu lhůty, je nutné aplikovat na veškeré lhůty upravené daňovými zákony, tj. lhůty určené osobám zúčastněným na správě daní, lhůty určené správcům daně, ale i lhůty hmotněprávní zavazující obě strany. V opačném případě by totiž pro určitou skupinu lhůt absentovala jakákoliv pravidla. Mimo to, jak správně poukázal žalobce, z nálezu Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 33/97 ze dne 17.12.1997, vyplývá, že mezi obecně uznávané právní principy patří v oblasti práva ústavního pravidla počítání času, jak jsou v evropském právním myšlení srozumitelně a smysluplně vymezena od dob římských. Je v dispozici ústavodárce, resp. zákonodárce postupovat i jinak, v tomto případě však je povinen takovýto postup výslovně stanovit.

Krajský soud ještě doplňuje svoji argumentaci o výklad k ust. § 40 správního řádu, který obsahuje počítání času. Podle § 40 odst. 1 se totiž jedná o úpravu počítání času v případě, pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu. V dané věci se však nejednalo o zahájení správního řízení, jak již zdůrazněno shora, nýbrž o činnost před zahájením řízení. Nicméně, i pokud by byl správný odkaz na analogické použití právě tohoto ust. § 40 odst. 1 písm. c), správního řádu, bylo by nutno dospět ke stejnému závěru, neboť

toto ustanovení stanoví, že případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin. Znění citovaného ust. § 40 správního řádu, je tak důkazem toho, že zákonodárce respektuje shodnou úpravu konce lhůty jak ve správním řádu pro úkony v rámci správního řízení, tak v daňovém řádu, jedná-li se o peněžité plnění, které bylo stanoveno v rámci výkonu veřejné moci správním orgánem.

Na základě uvedené argumentace a na základě obsahu správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobní námitka spočívající v tom, že úhrada byla uhrazena včas ke dni splatnosti, kterým byl den 29.12.2014, přičemž úhrada platby byla připsána na účet příjemce dnem 28.12.2014, byla plně důvodná. Tedy jestliže byla částka uhrazena včas, pak měl správní orgán prvního stupně v souladu s ust. § 125h odst. 5 věc odložit a nikoliv pokračovat v šetření přestupku a následně zahájit řízení o správním deliktu a vydat rozhodnutí o správním deliktu, jak učinil. Proto i postup žalovaného, který zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním deliktu, byl v rozporu se zákonem, neboť uvedené pochybení správního orgánu prvního stupně přehlédl a jeho rozhodnutí nezrušil. Žalovaný měl podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo vydáno v rozporu s ust. § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, zrušit a řízení o správním deliktu podle § 66 odst. 2 správního řádu, zastavit s případným odkazem na analogické použití podle § 76 odst. 1 správního řádu, s odůvodněním, že řízení o správním deliktu nemělo být vůbec zahájeno. Důvodem zastavení je okolnost, že důvod jeho zahájení nikdy nebyl dán. Jestliže za důvod zastavení řízení zákonodárce v § 66 odst. 2 správního řádu, uznává odpadnutí původně existujícího důvodu řízení, nelze-li pokračovat s právními nástupci, tím spíše je takovým důvodem okolnost, že důvod řízení nikdy nebyl dán a věc měla být správně v souladu s ust. § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, odložena.

Krajský soud proto shledal žalobu důvodnou a žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s., pro jeho nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem, který krajský soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil v souladu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl ve věci plně úspěšný. Krajský soud tak přiznal žalobci náklady soudního řízení za mimosmluvní odměnu a hotové výdaje právního zastoupení (ve výši 3.100 Kč za 1 úkon právní služby podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g), vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů za poskytování právních služeb – advokátní tarif), a to

- za 3 úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání soudu dne 20.4.2016 – celkem ve výši 9.300 Kč,
- za 3 náhrady hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu) – celkem ve výši 900 Kč,
- náhradu za promeškaný čas strávený cestou na jednání soudu 20.4.2016 z Moravské Třebové do Pardubic a zpět za 6 ½ hodin po 100 Kč – celkem tedy 600 Kč,
- cestovní výdaje za jízdné z Moravské Třebové do Pardubic a zpět vlakem – 189 Kč,

tj. krajský soud přiznal žalobci náklady právního zastoupení ve výši 7.989 Kč.

Dále krajský soud přiznal žalobci náhradu uhrazeného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč.

Žalovaný je proto povinen zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci k rukám jeho právního zástupce ve výši celkem 10.989 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku. Platební místo se opírá o ust. § 149 odst. 1 zák. č. 199/1963 Sb. občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“), za použití § 64 s.ř.s. Lhůta k peněžitému plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. dubna 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Pichová